

TÄIHEKE

NR. 7

1967

ilma 28°C
vesi 24°C

JUULIKUU ON SÖNNIPÄEVAKUU. SELLEL KUUL SAAB NÖUKOGUDE EESTI 27-AASTASEKS.

SÖNNIPÄEVAPEOLE MINNAKSE VASTU MUIDUGI KINKIDEGA. SUURTEL INIMESTEL ON SUURED KINGID: NEMAD EHITASID UUE ELUMAJA, UUE KAUPLUSE, MÖNEL POOL KOGUNI UUE TEHASE.

LAPSED SÄÄRASEID KINKE TEHA EI SAA. LASTEL ON VÄIKESED KINGID: KES ISTUTAS PUU, KES KÜLVAS LILLI, KES TASANDAS MAJA TAGA PLATSI VÕI AITAS TEHA MÄNGUVÄLJAKUT. KA NIISUGUSTE KINKIDE ÜLE ON KODUMAAL HEA MEEL.

Kõigi majad

Hiljuti valmis Märjamaal kauplus ja kultuurimaja ning sügiseks kolib kogu kool uude majja. Ka see asub alevi keskel, õppeaia taga, lähemal veel kui teised uusehitused.

Teise klassi oktoobrilapsed käisid kõiki neid maju vaatamas: olid külas kultuurimaja direktoril, vestlesid tädidega kauplusest ja koolimaja ehitusel vaatasid meistrite tööd.

Kultuurimaja valmis juubeliaasta algul. Selles on kaks saali: üks lavaga — pidude pidamiseks ja teatrietendusteks, teine — laiekraaniga kinosaal. Lausa lust on uues kultuurimajas laulda ja tantsida. Keskkooli mudilaskoor võlus kuulajailt palava aplausi välja. Vähem ei plaksutatud rahvatantsijatele. Ja tore on siin ka deklameerida — vaatad lavalt üle avara saali rõdulistujatele otse silma sisse. Uues kultuurimajas on veel nukutuba paljude nukudega. Siin töötab nukuring. Ka koolilapsi on nukunäitlejate hulgas. On avar harjutussaal ja puhkeruum, kuhu on sagedasti üles seatud huvitavad näitused ja kus mängitakse malet.

Kultuurimaja vastas üle roheline väljaku on Märjamaa uus kaubamaja — suur valmisriiete, kangaste ja jalatsite kauplus. Iga külastaja leiab endale siit mi-

dagi sobivat ja nägusat. Kaupade valik on suur: ülikonnad, mantlid, tööriided, lastele koolivormid ja -mütsid, matkavarustust, ning päris pisikeste ostjate jaoks on jakid, kuued ja jalavarjud. Seal, kus on kangad ja vaibad, läheb ostjatel alati palju aega — raske on valida, kui riiet sada sorti. Iga päev müüakse siin nii suures väärtuses kaupu, et selle raha eest võiks osta uhke auto.

Uuest koolimajast on lastel kõige rohkem rõõmu. Palju ruume, pikad klaasseintega koridorid, valged klassid ja avar saal. Samas käepärast ka võimla. Maja keskel on õu, kuhu võib tulla vahetundideks. Kolmanda korruse akendest vaatajale on kooliaed ja mänguväljakud nagu peo peal, üle alevi aga avaneb ilus vaade.

Uue majaga muutub mõndagi — kõik lapsed hakkavad koolis käima hommikupoolikul, terve kool ühes vahetuses. Õppida on parem, sest uutes kabinettides on palju huvitavaid õppevahendeid.

Praegu käib majas kibekiire töö — puusepad ja maalrid hoolitsevad, et uus kool saaks ajakohane ja mugav.

Ehitusel ja ümbruse korrastamisel on sageli abiks ka oktoobrilapsed.

Aprill, 1967

HARRI JÖGISALU

SPORDIMÄNG

Jaan Rannap

Sovhoosi uues majas elas palju lapsi: esimese klassi poisid Peep ja Teet, teise klassi tüdruk Krista, Krista vanem vend Jüri, nii suur, et juba pioneer, ja veel kaksikud Raul ja Reet, kes koolis ei käinud.

Ükskord nägid lapsed televiisoris spordivõistlust. See meeldis neile väga. Järgmisel päeval hakkasid nad maja taga platsil võistlusi mängima.

«Esiteks mängime nii, et jooksu võidan mina,» ütles Krista, kes üldse armastas kamandada. «Siis mängime nii, et võidab Peep. Ja siis nii, et võidab Teet.»

«Aga meie?» muutusid kaksikud tähelepanelikuks.

«Teie hoiate linti, millest võitja läbi jookseb.»

Kui mäng oli täies hoos, juhtus Jüri mööda minema. Olgu siinkohal öeldud, et ta oli mitte ainult suur, vaid kaval ka.

«Meie mängime spordivõistlust,» kuulutas Krista. «Tule ütle sina: «Võistlejad, kohtadele!» ja löö stardiplaksu!»

Jüril ei paistnud plaksulöömiseks tahtmist olevat. Silm pilukil, uuris ta väikeste mängupaika. Uuris ja ütles:

«Aga siin on ju paha mängida. Kõigepealt tuleks jooksurajalt kivid ära korjata.»

Majaehitusest oli poolikuid silikaatkive vedelema jäänud. Need korjati Jüri kärule.

«Ja see auk, kust elektrikpost välja võeti, oleks vaja kinni ajada.»

Peepu-Tiitu jooksid labidate järele.

«Aga need mutihunnikud võiks raudrehaga tasaseks kraapida.»

Lõpuks oli majatagune niisugune, nagu Jüri soovis.

«Kas nüüd ütled: «Võistlejad, kohtadele!» ja lööd plaksu?» küsis Krista.

«Nüüd ütlen,» lubas Jüri. «Ainult mängime nii, et võidab see, kes kõige enne jõuab lindihoidjateni. Aga mina möödan käekella sekundiosutiga aega» Mängiti nii. Jüri lõi plaksu, mõötis aega ja naeris omaette. Arva ära, miks!

Illustreerinud H. SAMPU

Õhus kõljuvad langevarjud

Maailma esimese langevarju leiutas ürginimene. Ta õmbles puulehed tugevate väänkasvudega kokku ning ühendas keppide ja allarippuvate väärtidega. Puulehtedest langevarjuga võis ürginimene mäejärsakust alla hüpata ennast vigastamata.

Niisugune riidest kuppel valmistati 1783. aastal Prantsusmaal. Sellega hüpati alla ühest kõrgest tornist ja hüppaja langes sujuvalt maapinnale. Õhupallidel lendajad hakkasid endaga kaasa võtma langevarju. Neid ei saanud sulgeda — olid avatuna kinnitatud õhupalli külge.

Ilmusid esimesed lennukid. Lendureil ei olnud õnnetuse korral mingit pääsemisvõimalust, sest lahtisi langevarje ei saanud lennukitel kasutada. Siis aga 1911. aastal leiutas venelane G. Kotelnikov ranitsasse pakitava päästelangevarju. Seda valget siidkuplit kasutavad nüüd kogu maailma lendurid. Reaktiivlennukist ei saa lendur välja hüpata. Seda takistab ülikiirest lennust tingitud tohutu õhuvoolus. Siin tuleb appi katapult. See on seadis, mis paiskab lenduri koos istmega lennukist välja. Seejärel avaneb langevari.

**NURR TAHAB KUU
PEALE LENNATA**

Venda Sõelsepp

**AMMUKS OLI KUU KUI JUUSTUKERA,
NÜÜD TA LAHJAKS JÄÄB JA KOON ON TERAV.**

**UURIB NURR, JA OTSUS VALMIB KIIRELT:
«POOLE KUUD ON ÄRA SÖÖNUD HIRED.**

Langevarjude abil varustatakse ligipääsematutes paikades viibivaid inimesi toiduainete, tööriistade, arstimatega. Metsarikkaid rajoonid kaitsevad tuleõõrjujad-langevarjurid.

Ka sõdurid kasutavad langevarje. Mitme suure langevarjuga hõljuvad maapinnale erilistele platvormidele pandud autod, kahurid, tankid.

Sportlaste langevarjukuppel on varustatud piludega. Pilud võimaldavad langevarju langemist juhtida täpselt soovitud kohta — maapinnale joonistatud ristikeskele.

Paljud langevarjurid harrastavad viivitushüppeid. Kümneid sekundeid langetakse õhus, langevarju avamata. Sel ajal sooritavad sportlased pöördeid, kukerpalle, haa-

ravad teineteisest kinni ja teevad akrobaatilisi harjutusi. Viivitushüppe maailmarekord kuulub nõukogude langevarjurile J. Andrejevile. Ta langes nelja minuti kolmekümne sekundi vältel langevarju avamata 24,5 kilomeetrit.

Maanduvat kosmoselaeva pidurdab hiiglasuur langevari. Ka katapultide abil kosmoselaevast väljapaisatud kosmonaut maandub valge, õhus hõljuva kupliga.

ÜLO KEEDUS,
ALMAVÕ Lennusportideklubi instruktor

KOSMOSESSE SAATMA PEAME LAEVA.
LENDAN KAASA, MA EI PELGA VAEVA.

POOLKUU PEALT ON KERGE HIIRI LEIDA —
KUHUS SA END KITSAL RIBAL PEIDAD!

AJAN KUU PEAL KÕIK NEED ASJAD JUTTI,
AINULT VÕTKE KAASA MIND RAKETTI!»

Unepall

OLIVIA SAAR

ON MÕÖDAS PÄEV,
ON MÕÖDAS TÕÖ,
MUST PANTER MAGAB
MUSTAS ÖÖS.

KUI PANTER MAGAB,
UND TA NÄEB,
ET ROHELISELT
PAISTAB PÄEV.

JA PANTER ISE
POLE MUST,
VAID ROOSAKAKS
TA MUUTUS JUST.

TA ISTUB LILLA
PALMI ALL
JA TAL ON SÜLES
UNEPALL.

SEE PALL ON PEHME,
PALL ON SOE,
TA ROOSA PANTRI
KAISSU POEB.

KUI KAOB SEE KIRJU
UNEPALL,
ON PANTER KOHE
ÜLEVAL.

JA MÕÖDAS ÖÖ
JA ALGAB PÄEV.
SA DŽUNGLIS MUSTA
PANTRIT NÄED.

POISS JA PÄIKE

ENDEL PRIIDEL

Oli ilus päikesepaisteline öhtupoolik. Isa-ema tulid töölt ja ütlesid, et söidavad maale vanaema poole, ja kui Tõnu on hea poiss, võtavad temagi kaasa. Tõnu oli hea poiss ja ta võetigi ühes.

Buss sõitis linnast välja. Maantee tolmas, linnud laulsid ja päike paistis. Tõnu istus ema süles, tal oli mõnus olla ja ta hakkas naerma. Päikesele meeldis naerusuine poiss ja ta naeris vastu ning otsustas sõita sinna, kuhu läheb poiss.

Poiss kilkas ja päike pildus rõõmust kiiri. Tõnu sai päikesekiirest kinni ja nii nad sõitsidki koos. Mõlemal oli heameel: päikesel sellepärast, et poiss oli hea, poisil sellepärast, et päike rõõmsalt paistis ja teda saatis.

Rõõmus sõitjatepaar kihutas edasi.

Aga siis tüdines Tõnu sõidust.

«Tahan maha minna! Tahan maha minna!» virises ta.

Ta ei tahtnud enam päikestki näha.

«Mul on halb, päike on nii paha, paistab silma, ei jää maha!»

Tõnu hõõrus silmi ja hakkas nutma.

Kui ta ükskord silmad avas, oli päike pilve taha kadunud...

ENO RAUD

Siili turtsumine

Siil turtsus põõsa all.

Tema juurde tuli jänes ja küsis:

«Mis sa turtsud, siil!»

«Mul on paha tuju, sellepärast turtsungi,» kostis siil vastu.

«Millest sul siis nii paha tuju on?» imestas jänes.

«Eks ikka sellest igavesest turtsumisest,» ütles siil.

«Millest siis muust.»

Illustreerinud V. HURT

Unelaul raamatule

OJARS VACIETIS

PANE MAGAMA

KÕIK VALLATUD JA KUULEKAD TÄHED,
ET MUINASJUTT UINUKS.

PANE MUINASJUTUD MAGAMA,
ET UINUKSID ISE.

PANE KINNI KÕIK LEHED
JA VÄRVIKAS KAAS
KEERA TEISELE POOLE,
ET MA EI PRUGIKS SIND VAADATA.

MA ISTUN ÕIGE TASA,
KUNI SA VIIMAKS MAGAD.

Tõlkinud ITA SAKS

Jänese hüppamine

Mööda metsa hüppas jänes. Aina hüppas ja hüppas.
Talle tuli vastu siil.

«Mis sa nii kangesti hüppad?» küsis siil jäneselt.

«Rõõmu pärast hüppan,» vastas jänes.

«Ja mille üle sa nii kangesti rõõmustad?» küsis siil.

«Eks ikka selle üle, et ma nii toredasti hüpata oskan,»
vastas jänes.

BANTUD

... on neegerahvas, kes elab Tansaania. See maa asub Aafrikas. Seal, kus on suured järved Tanganjiika ja Viktooria, Aafrika kõrgeim mägi Kilimandžaro ning rannaäärses meres saared Sansibar ja Pemba.

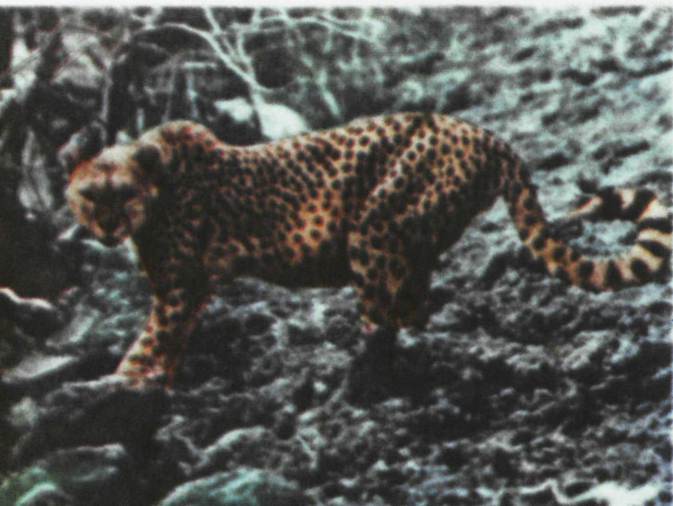
Suur osa maast on kaetud savannidega. Need on laiad rohtlad, kus kasvavad üksikud puud ja põõsad. Mägede nõlvadel sajab rohkesti vihma ja seal laiuvad tihedad ürgmetsad. Mööda maapinda roomavad rohttaimed, mille kohale tõusevad põõsad ja väikesed puud. Siis kõrguvad jämedad, sammaldunud tüvedega puuhiiglased, mis on põimitud liaanide rägastikuga. Liaanid on pikad, köitena väänduvad käsivarrejämedused taimed. Puulatvade haralised oksad on kaetud paksu lehestikuga, mis on nagu roheline katus metsa kohal. Läbi lehestiku paistab maapinnale ainult roheline hämarus.

Veel mõni aasta tagasi peremehetsesid Tansaania valged. Neegrid võitlesid oma vabaduse eest ja võitsid. Enne ei saanud neegri-lapsed õppimisest unistadagi. Nüüd on peaaegu igas suuremas külas kool. Bantu külalapsed lähevad kooli nagu suurele peole. Nad ehivad ennast kirjute mütside ja uhiute värviliste niudekatefega.

1

2

3

4

1. Ürgmetsa sügavuses.
2. Leopard.
3. Lõvi jahiretkel.
4. Pidupäeval kostab löökpillide pörin.
5. Kaks koolipoissi.
6. Bantude küla.

5

Väikesel tapiiril sai kodus kükitamisest isu täis.

«Uuriks õige veidi maailma ja otsiks endale mõned targad sõbrad,» arutles ta ja asuski teele.

Tapiir polnud kuigi kaugele jõudnud, kui võsast trampis välja ninasarvik. See jõllitas talle otsa ja muigas: «Kes sa oled! Mida sa siit otsid!»

«Olen tapiir Valgevöö ja otsin sõpra!»
«Hea küll, hakkame sõpradeks!» oli ninasarvik nõus. Kuid Valgevöö kõhkles.
«Milleks on sul sarv nina otsas!» küsis ta.
«Et tiigrit läbi torgata!» vastas ninasarvik.

Tapiir jahmus. Milline ohtlik, kole loom!
«See pole küll kellegi sõber,» arvas ta, pomises «head aega» ja kiirustas edasi.

Ta polnud veel kuigi kaugele rännanud, kui kohtas elevanti.

Too murdis puid nagu pilpaid, ise üürates: «Kuhu ruttad!»

«Mina... ma o-otsin sõpra!» kogeles Valgevöö.

«Mina samuti — küll on tore! Hakkame õige sõpradeks!» pasundas elevant rahulolevalt.

Kuid Valgevöö kõhkles.

«Milleks sul need võimsad piigid pea küljes on!»

«Et tiigrit lõhki rebida!»

Kui kole loom! Ja tapiir põgenes õudusega minema.

Peaaegu oleks ta kokku põrganud härjaga, kes puhisedes möirgas: «Hööh! Kuhu sina kiirustad!»

«Noh... niisama!» Tapiir seletas härjale oma loo ära.

«Hea küll, hakkame ise sõpradeks!» ütles

BULGAARIA
MUINASJUTT

Valgevöö
sõpra
otsimas

härg. Kuid Valgevöö kõhkles.

«Sul, härg, on kaks vägevat sarve. Mis sa nendega teed!»

«Torkan ja löön tiigrit — enne vasaku, siis paremaga!»

Õudne loom! Ja nagu tuul jooksis tapiir minema.

«Oota ometi, oota!» hüüdis keegi tema selja taga. Valgevöö peatus.

«Kes seal on! Tule välja, tahan sind näha!» palus ta. Tema ette astus hirv.

Kui ohtlik loom — terve sarvemets peas!
Ja Valgevöö ei küsinud enam midagi, vaid läks, pea norgus, ohates edasi. Kui raske ometi on sõpra leida!

«Kes sind on ära pahandanud, mu armas!» sosistas mahe hää talle kõrva. Valgevöö seisatas.

«Keegi pole mind ära pahandanud. Kurvastan, et ühtki sobivat sõpra ei leia.»

«Millist sa siis otsid!»

«Illusat ja tarka, ning kellel pole sarvi.»
«Võib-olla sobin mina!» pakkus tiiger ja astus bambusetihnikust välja.

Tapiir vaatas teda üllatunult: tõepoolest kõige väiksemaidki sarvi polnud näha. Ja rahulolevalt vastas ta: «Sa meeldid mulle. Hakka minu sõbraks!»

Ühe hüppega oli tiiger Valgevöö turjal.

Kui teravad hambad tal olid!

Valust meeletuna formas Valgevöö sihitult edasi. Kuid tal oli õnne.

Kui nad banaanimetsa jõudsid, lõi üks oks kohutavale ratsanikule nii tugevasti vastu pead, et sellel teadvus kadus.

Valgevöö aga jooksis ega rahunenud enne, kui oli jõudnud omade juurde tagasi.

AINO TIGANE

ANTSU OMA KANDIDAAT

Vaat seekord juhtus nõnda, et Epp jäi kõige hiljemaks. Sest et tema ei vadinud otsejones sinna, kuhu teised, vaid läks tõukas enne värava lahti. Ja kui ta siis kuuri juurde jõudis, olid nii Jaak ja Riho kui ka Vaike seal ees. Noh, selge, miks nad puha kokku olid jooksnud: Randla Ants veeretis parajasti kuurist tsiklit välja ja tema sõidutab päris tihti kedagi majalastest. Näisnäs . . .

Ants kontrollis kumme ning laususki:

«Võiksin ühe teist veidikeseks kaasa viia küll.»

Riho, alles nii noor, et tal suurem häbi puudub, pressis kõhuga vastu ratast.

Kuid Ants tõrjus teda:

«Ei, mul on juba oma kandidaat.»

Ta tõstis kõige tagant — oi! — nimelt Epu õhku ja asetaskülakorvi istuma. Temale ka toreda valge kiivri pähe seadnud, käivitas Ants mootori. Nad tuhisesid tänavale.

Kümne minuti pärast uuesti kodus ja ilusti õue maha pandud, tormas Epp tupp, põsed õhetamas.

«Vanaema,» hüüdis ta, «tead, mina olen Antsu oma kandidaat!»

«Mis juttu sa ajad!»

FELIKS LEV

PETJA JA JALGRATAS

Petja õpib jalgrattasõitu. Tal on kahe rata taga jalgratas, suur. Noh, mitte päris suur, aga küllaltki kõrge. See pole sul mõni kolmerattaline, et muudkui istu peale ja sõida. Siin on asi keerulisem — esmalt tuleb õppida. Muidu hakkad kogu aeg kukkuma. Aga kukkuda Petja ei taha. Kukkuda on väga kõrge. Võib veel haiget saada. Keegi ei taha kukkuda!

Illustreerinud E. VALTER

«Tema oma kandidaat, jah! Ants ise rääkis.»

«Arvad, et sina oled teistest targem!» fönkas vanaema.

«Miks ta muidu just mind sõitma viis!»

«Viimati oled ka ilusam kui teised!»

Siin ei vastanud Epp sõnades. Ta ainult noogutas ja sedagi vaevumärgatavalt. Ometi hakkas vanaema taplema:

«Palju, mis täna sind viis. Aga sõidukandidaat on tal iga laps.»

«Iga laps! Rihol püksid katki, Jaagul põsed kriimud, Vaikel palitu peal tindiplekk. Mis kandidaadid nemad on...»

«Ikka on. Teinekord võtab kellegi neist kaasa.»

«Ei võta.»

«Võtab.»

«Ei võta.»

Vanaema ägestus:

«Plikanääks minuga vaidlema — kas või nui pooleks! Saab korra tsiklile — tema kohe kehklema, et targem ja ilusam... Mine nurka! Enne ei tohi välja tulla, kui tunnistad, et ühesugused kandidaadid olete Antsule kõik.»

Epp seisis nurgas. Ta nuuksus kõvasti, sellegipärast ei tunnistanud teisi lapsi kandidaatideks. Vanaema süda läks pikapeale haledaks, ta nihutas oma tooli samuti nurka. Seal nad kahekesi konutasid.

Järsku meenus vanaemale:

«Ah, nägin ju aknast, miks Ants just sinu valis. Sa avasid talle värava.»

Epp oli rabatud: kas tõesti valiti teda hoopis selle eest! Niisuguse asja eest, mida igaüks suudab... Ta ütles kõik lapsed sõidukandidaadid olevat ja sai nurgast välja. Ometi ohkas sügavasti.

Aga varsti muutus ta jälle rõõmsaks, kuna leidis:

«Vanaema, teised ei taipa väravat lahti teha nagu mina. Tähendab, olen neist vähemalt kõige kõvem kandidaat.»

Nii toobki Petja oma jalgratta välja ja õpib iga päev mitte kukkuma. Ta paneb jalgratta seinale najale ja ronib peale. Ronib peale ja hoiab seinast või puutüvest kinni. Ta ei kuku. Tõsi, ta ka ei sõida: no kuidas saab sõita, kui ise seinast kinni hoiad! Aga see-eest jälle ei kuku!

«Algul tuleb õppida mitte kukkuma, alles siis võib sõita,» mõtleb Petja.

Aga kõik teised lapsed mõtlevad teistmoodi. Teised sõidavad juba ammu oma ratastel ega kuku. Tõsi, algul kukkusid nemadki, said isegi haiget. Aga sellest polnud midagi, valu läks üle. See-eest nüüd nad sõidavad. Kogu õu keerutab ratastel ümber Petja, ainult Petja ei sõida. Tema istub jalgrattal ja hoiab puutüvest kinni. Aga kukkunud pole ta kordagi!

Tõlkinud MARI TARAND

GEORG SEPP

Köök liivakastis

Liivakastis on mängukannid:
taldrikud, lusikad, pajad ja pannid.
Liivakastis on päris köök –
nukkudele siin valmib söök.

Pajas keeb hapuoblikasupp,
pannil on verivorst-käbijupp,
pisike Maidu teeb liivakooke,
MARIKA segab karastusjooke.

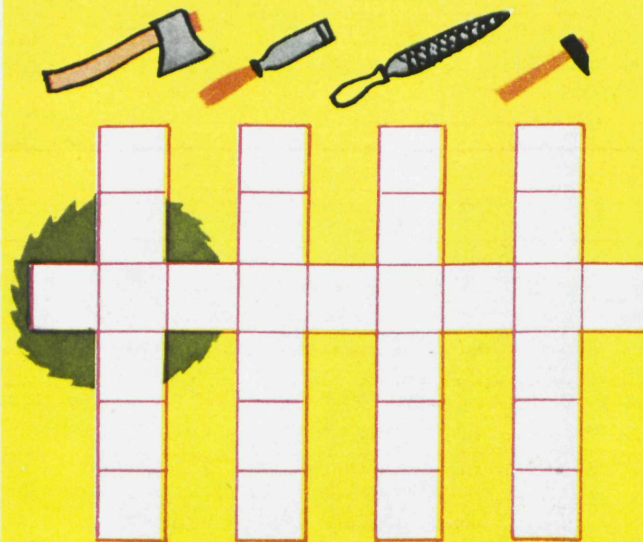
„Toit on valmis! Ta lauale kandke,
nukkudele nüüd süüa andke!“
Ainult – miks kokad siis toitu ei proovi,
kas nad tõesti süüa ei soovi?

Asi on hoopis milleski muus:
mõlemal kohal on kompek suus!

KODUÕUEL
Mis on sellel pildil valesti?

KAS SA TUNNET TÕÖRIISTU!

AITA ANTSÜL LEIDA
TEE JÄÄTISEKIOSKISSE

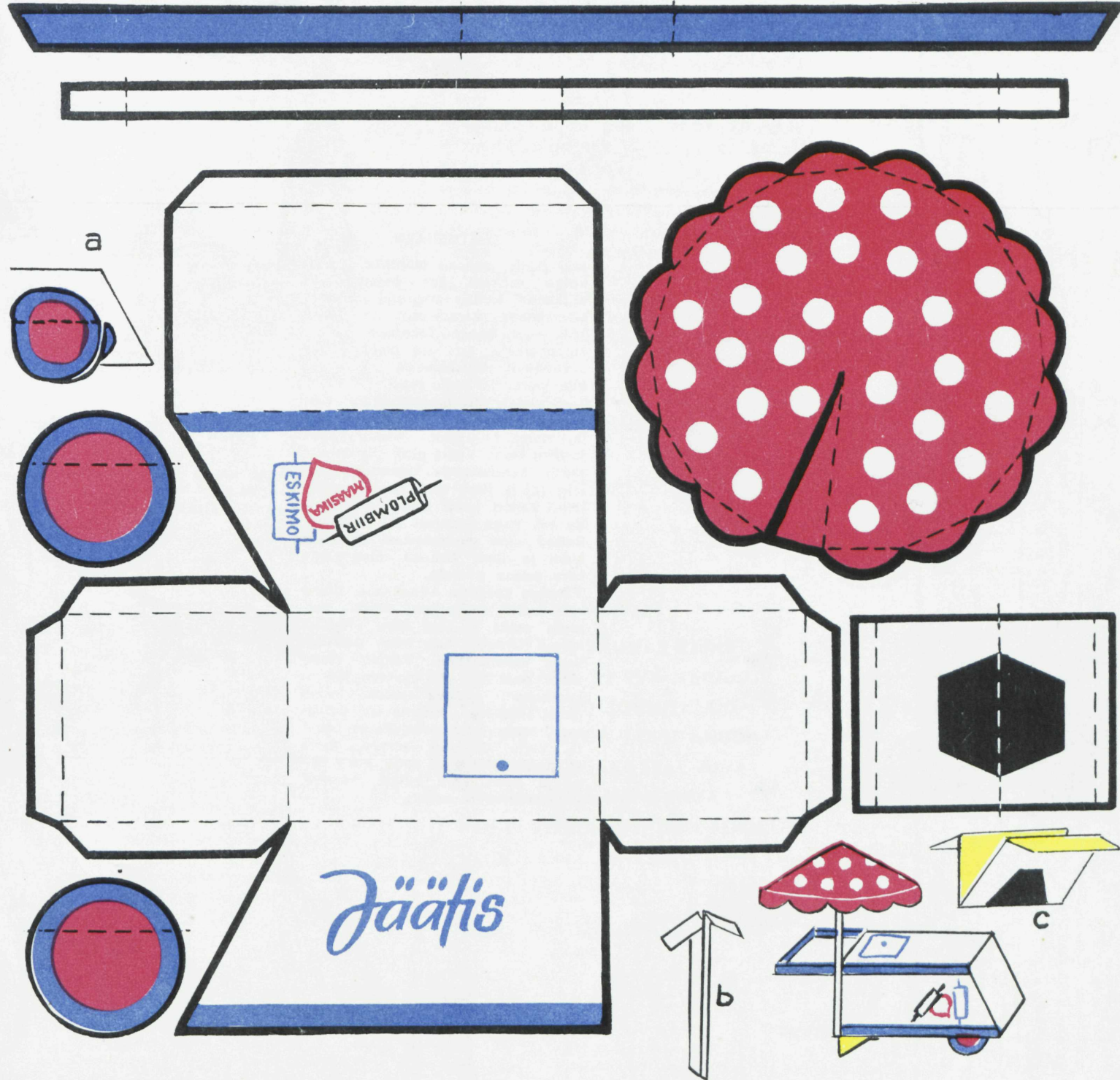
Joonistanud S. VÄLJAL

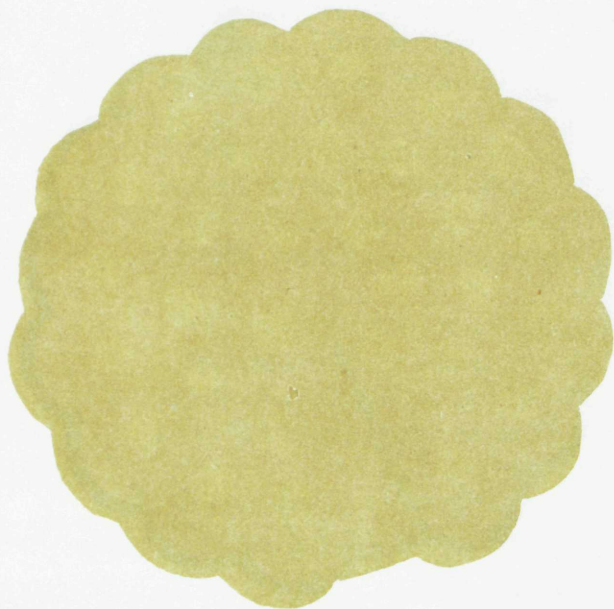

KES ON POISTE ISAD!

SEDA SINIST JOONT MÕDDA LÕIKA VÄLJA KÕRVALOLEV KÄSITÖOLEHT

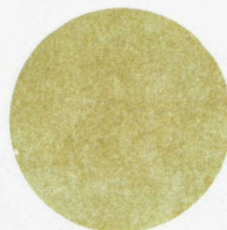
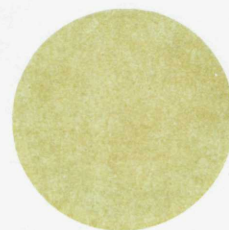

JÄÄTISEKÄRU

Mis jäätis maitseb maiasmokkadele kõige rohkem, kas plombiir või «Eskimo»? Küllap magusad ja palava ilmaga karastavad on need kõik — nii koore-, šokolaadi- kui ka maasikajäätis. Ega siis muidu oleks suvepäevil jäätisekärude või -kioskite juures nii palju lapsi.

Tee endale mängu-jäätisekäru! Siin on käru pinnalaotus. Lõika see välja, murra kriipsjooni mööda kokku ja liimi kinni. Vaata pilti, siis oskad! Musta kuusnurgaga kujundist voldi jalg [c] ja liimi käru taguosa põhjale. Rattad voldi kriipsjooni mööda nii, nagu joonisel [a] näidatud. Rattad liimi murdekohani vastamisi kinni ja liimi lameda ülapinnaga käru esiosa põhjale.

Valmista käepide. Lõika välja sinine riba, voldi kriipsjooni mööda kolmeks osaks ja liimi käru ülaserava külge. Lõpuks jääb veel päikesevarju valmistamine. Valgest ribast voldi post [b]. Varjule tee [äärest keskkohani ulatuva musta joone järgi] sisselõige. Nuputa ise, kuidas saad varju koonusekujuliseks muuta. Varju kumerad servad murra allapoole. Kui oled varju posti külge ja posti käru külge liiminud, ongi jäätisekäru valmis.

JOONISTUSVÕISTLUSE

«Minu kodumaa»

VÕITJAD

Te kindlasti mäletate suurt joonistusvõistlust, mille teemaks oli «Minu kodumaa» ja mille korraldasid koos Leedu, Läti ja Eesti lasteajakirjade toimetused.

Nüüd on võistlus lõppenud. Žürii valis välja parimad tööd.

Kümneks preemiasaajaks osutusi: **MEELIS VULP** [pildiseeria «50 aastat»],

MAARJA KROSS [«Lapsed saavad viisi» ja «Laulupidu»],

ANU HOLM [«Pardid meie pilliroost» ja «Pärnu vanalinn»],

TOOMAS VAHTEL [«Merel»], **SAULIUS VALIUS** [«Masin» ja «Tütarlaps»],

IRUTE BALČIŪNAITE [«Kosmos» ja «Meie ema»],

INA BUDRYTE [«Linn», «Tsirkus» ja «Sõdurid»],

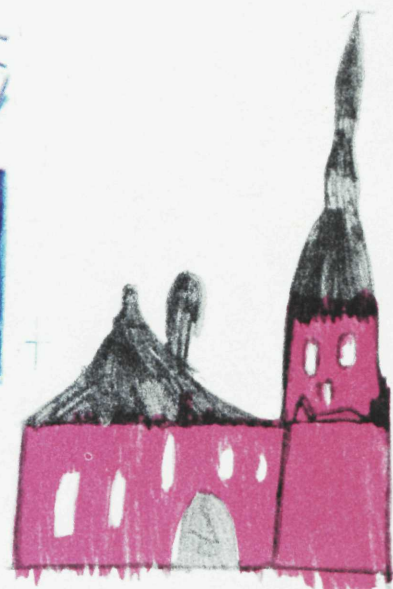
MĀRĪTE ŠULCE [«Meditsiiniõde» ja «Meie — oktoobrilapsed»],

SKAIDRĪTE BINDERE [«Korvpallurid» ja «Tütarlaps teel»],

PAULS STRADINŠ [«Loomaaias» ja «Riia vanalinn»].

Soovin kõigile võitjaile õnne ja kõigile võistlusest osavõtjaile ka edaspidiseks head joonistamislusti!

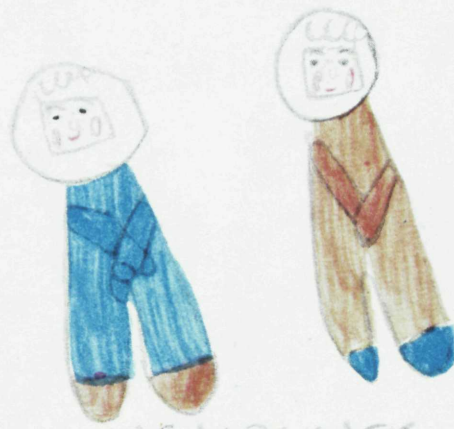
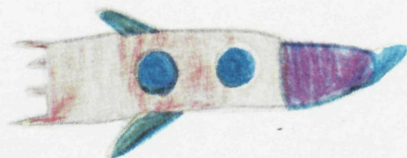
Täheke

TEEME LAHTI POSTIPAUNA!

Pildil ülal: «Riia vanalinn» — joonistanud 3-aastane PAULS STRADINŠ Läti NSV-st.

Pildil all: «Kosmos», «Meie ema» — joonistanud 5-aastane IRUTE BALČIUNAITE Leedu NSV-st.

MASSUMAMIES

KOSMOMAITAT

Minust sai pioneer

Ootasin seda päeva väga. Hommikul panin selga uue pluusi ja seeliku ning läksin ruttu kooli.

See päev oli pioneeride sünnipäev. Kogu malev rivistus koolimaja ette väljakule. Malevalipp tegi auringi. Meie jäime seisma näoga lipu poole. Lugesime Nõukogude Liidu pioneeri pühalikku töotust. Kogu malev seisis valvel. Vanempioneerijuht sidus meile kaela punased kaelarätid. Siis sooviti meile õnne ja pandi rinda väikesed lilled.

Olen uhke, et võin kanda kaelarätti, mis on osake lipust. See oli tõeline pidupäev.

KERSTI UIBO,
Metsapoole 8-kl. Kooli pioneer

Saunaskäik

**OLEN TÄNA SAUNAS KÄINUD,
ÜSNA PALJU VAEVA NÄINUD:
VIHAGA END SOPSUTANUD,
KÜLMA VEEGA LOPUTANUD.
LIMONAADI SAIN SEAL JUUA,
SOOJA NAHA KOJU TUUA.
KOHE VOODISSE NÜÜD POEN,
VEIDI RAAMATUT SEAL LOEN.**

ÜLLE REBANE,
Tallinna 27. 8-kl. Kooli III klassi õpilane

Esikaanel E. PIKA joonistus
«Liiumäelt merre»

ELKNU Keskmittee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lastejakiri „Täheke“ nr. 7 — 1967, VIII aastakäik, ilmub üks kord kuus. Toimetuse aadress: Tallinn 1, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20. EKP Keskmittee Kirjastus.

Kolleegium: V. Kotkas, H. Mänd, A. Piirma, H. Pukk (peatoimetaja), H. Raigna, M. Velleste. Kunstiline toimetaja E. Pikk, vanem tehniline toimetaja V. Hurt, vanemkorrektor E. Orgmets.

Laduda antud 25. V 1967. Trükkida antud 23. VI 1967. Trükkarv 50 000. Paber 90×608. Trükooginaid 2. Arvestuspoognaid 2,87. MB-06252. Tellimise nr. 790. Trükikoda „Oktoober“, Tallinn, Tartu mnt. 41.

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пионерской организации Эстонской ССР «Тäheke» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. 2,87 учётно-издательских листа. Типография «Oktoober», ЭССР, Таллин, Таруское шоссе 41. Адрес редакции: ЭССР, Таллин 1, бульвар Эстония 4. Цена 15 коп. Зак. 790. Тираж 50 000.

TEENIME NÕUKOGUDE LIITU!

1941. aasta suvel algas Suur Isamaasõda. Saksa fašistlikud väed tungisid Nõukogudemaale. Sel ajal kui Punaarmee pidas ägedaid kaitselahinguid, täitsid rindelähedased maanteed sõjapõgenikega.

